

РЕШЕНИЕ

№ 2116

гр. София, 21.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 11.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Попова, като разгледа дело номер **688** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от М. И. В., гражданин на Държавата И. срещу отказ № ХМ-13293/28.12.2011 г. за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Р. Б..

В жалбата се поддържа, че отказът е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административнопроизводствените правила при постановяването му - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на постановения отказ.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция”, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата

Съдът, като обсъди становището на жалбоподателя и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба № Г-2348/30.08.2011 г. до директора на дирекция „Миграция” М. И. В., гражданин на Държавата И., [дата на раждане] в Г. е поискал издаването на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Р. Б.. Като правно основание за направеното искане от страна на чужденеца е посочено пребиваване в продължение на 5 години в Р. Б., което съответства на правното основание по чл. 24г от Закона за чужденците в Р. Б..

С оспорения административен акт на жалбоподателя е отказано издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Р. Б., като административният орган се е мотивирал с обстоятелството, че не е изпълнено условието на чл. 24г, ал. 4 от Закона за чужденците в Р. Б. – статут на дългосрочно пребиваване се предоставя на чужденец, който е пребивавал законно и без прекъсване на територията на Р. Б. в рамките на 5 години преди подаване на заявлението за разрешаване на дългосрочно пребиваване.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт (съгласно чл. 33е, ал. 3 от Закона за чужденците в Р. Б. отказът или отнемането на правото на дългосрочно пребиваване, което съгласно чл. 23, ал. 3 може да бъде продължително или постоянно, подлежат на оспорване по реда на АПК) и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Видно от подадената молба, в съответствие с чл. 24, ал. 1 от АПК, по инициатива на жалбоподателя в настоящото производство е започнало производство по издаване на индивидуален административен акт – издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Р. Б..

При започването на производството жалбоподателят е декларирал, че е гражданин на Държавата И., същият е роден в Г., това е и обстоятелство, по което страните не спорят в производството пред настоящата инстанция.

В производството по издаването на административния акт административният орган също така правилно е установил обстоятелството, че жалбоподателят не е пребивавал непрекъснато повече от 5 години на територията на Р. Б..

М. И. В. е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б.. Съгласно чл. 23 от Закона за чужденците в Р. Б. чужденците пребивават в Р. Б. краткосрочно - до 90 дни от датата на влизането в страната; срокът може да бъде продължен еднократно от службите за административен контрол на чужденците по причини от хуманитарен характер, продължително - с разрешен срок до една година, дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление, постоянно - с разрешен неопределен срок. В процесния случай от съдържанието на отправеното искане до административния орган следва извода за наличието на подадено искане за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване. Предпоставките за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване на чужденец да посочени в чл. 24г от Закона за чужденците в Р. Б.. Съгласно чл. 24г, ал. 1 статут на дългосрочно пребиваване се предоставя на чужденец, който е пребивавал законно и без прекъсване на територията на Р. Б. в рамките на 5 години преди подаване на заявлението за разрешаване на дългосрочно пребиваване. В процесния случай не са налице обстоятелства по отношение на чужденеца по чл. 24г, ал. 2 и ал. 3 от Закона за чужденците в Р. Б., поради което и същите не следва да се обсъждат като приложими в настоящото съдебно производство. С оглед приложимостта на чл. 24г, ал. 4 от Закона за чужденците в Р. Б. е очевидно, че смисълът на приложимостта на чл. 24г, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б. не е такъв, че да не отчита и определени прекъсвания в този 5 годишен период. В тази връзка и съгласно чл. 24г, ал. 4 от Закона за чужденците в Р. Б. периодите на отсъствие от територията на Р. Б. не прекъсват периода, посочен в

ал. 1, и се отчитат при изчисляването му, когато са под 6 последователни месеца и не надхвърлят общо 10 месеца за 5-годишния период. Следователно, смисълът на разпоредбата е на допустимост на прекъсванията на този 5 годишен период, но тази допустимост не е абсолютна, а е ограничена до обстоятелството да са под 6 последователни месеца и да не надхвърлят общо 10 месеца за 5 годишния период. Анализът на разпоредбата на чл. 24г, ал. 4 от Закона за чужденците в Р. Б. предполага наличието на две предпоставки, които следва да са налице кумулативно, а именно отсъствието на чужденеца да е под 6 последователни месеца и освен това общо отсъствията не следва да надхвърлят 10 месеца за 5 годишния период. При наличието едновременно на тези две предпоставки се предполага, че периодът на отсъствие на лицето на би следвало да отчита, а именно, ако тези две предпоставки са налице едновременно би следвало да се приеме, че е налице 5 годишното пребиваване на чужденеца в Р. Б., която е основната предпоставка при наличието, на която следва да се приеме, че са налице условията за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване на чужденеца.

В процесния случай, от представените по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че за периода от 5 години чужденецът е отсъствал от Р. Б. седемстотин осемдесет и пет дни, следователно не е налице една от предпоставките по чл. 24г, ал. 4 от Закона за чужденците в Р. Б., за да се приеме, че отсъствието се включва в 5 годишния срок по чл. 24г, ал. 1 от Закона за чужденците в Р. Б., тъй като отсъствието му надхвърля повече от общо 10 месеца за 5 годишния период.

В съдебно заседание на 11.04.2012 г. процесуалният представител на жалбоподател е направил възражение относно обстоятелството, че след присъединяването на Р. Б. към Европейския съюз граничният контрол не отбелязва влизания и излизания от територията на страна – член на Европейския съюз, както и по отношение на всички полети, осъществявани от летищата на Р. Б. към страни-членове на Европейския съюз. Наличието, обаче на доказателства в тази насока принадлежи именно на жалбоподателя, а не на административния орган. При условие, че жалбоподателят твърди наличието на подобни, осъществили се обстоятелства, същият следва да ги докаже, включително с представянето на писмени доказателства в тази насока. Още с определението за насочване на делото съдът е разпределил доказателствената тежест между страните, като изрично в същото определение е указал, че жалбоподателят е този, който следва да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Доказателства в насоката, изразена в съдебно заседание не са представени от жалбоподателя, доказателствената тежест в тази насока несъмнено не принадлежи на административния орган, а именно на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция.

Като доказателство по спора е представено удостоверение, издадено то Столичната дирекция на вътрешните работи, от което следва извода, че на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е издадено разрешение за продължително пребиваване по чл. 24, т. 1 и т. 2 от Закона за чужденците в Р. Б.. При наличието на посочените предпоставки жалбоподателят би могъл да иска продължаване на срока на издаденото разрешение за продължително пребиваване, която същият би могъл да стори с оглед на изпълнение на една от основните предпоставки за получаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, а именно на изискването за пребиваване за срок 5 години на територията на страната.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е

постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. В., гражданин на Държавата И. срещу отказ № ХМ-13293/28.12.2011 г. за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Р. Б., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: